

Xarop de Canya fa ballar el Tradicionariu

Tradicionariu. Centre Cívic de l'artesà de Gràcia. Divendres, 28 de febrer. 24 hores. Xarop de Canya: Enric Montsant, gralla; Emili Legaz, galla, xeremia i flaviol; Ramon Boixader, gralla i clarinet; Pep Lafuente, bateria; David Ferran, baix elèctric; Santi Figols, timbal; Paton Falices, teclats i acordió; Joan Sabaté i Francesc Clemente, xanques; Ramon Altimira, pirotècnia.

JAUME CAMPRUBÍ

Barcelona.— En els cinc anys d'existència ininterrompuda del Tradicionariu, Xarop de Canya ha estat present en les tres últimes edicions, d'una manera constant i evolucionadora. Els del Vallès van arrodonar la seva última aparició en un espectacle complet i no absent de l'ambient festiu que els caracteritza. El gran renaixement de la

música tradicional catalana, materialitzada en el Tradicionariu, que ha sabut dur a terme la tasca gens fàcil de difondre uns sons tan antics com la nostra història i fer-los sentir frescos i propis s'ha convertit — i ja ho era des dels seus inicis— en una espècie de calaix de sastre, en què conviuen tot tipus de formacions.

El cas de Xarop de Canya és un dels més lloables, perquè no s'ha conformat només de recuperar la tradició, sinó que s'ha vestit de certa modernització, amb un tractament diferent de les peces tradicionals i pròpies. Parlant de vestimenta, els del Vallès van estrenar un vestuari, dissenyat amb un gust exquisit per l'artista resident a Caldes Romà Martí. El sentit de l'espectacle total està ben palès amb la participació dels xanquers i del xarropet, que convidaven a ballar el pú-

blic, majoritàriament jove i totalment entregat. A part de la secció de ball, també augmenta el potencial amb una secció de pirotècnia que, segons els locals siguin interiors o a l'aire lliure, té més o menys protagonisme. Aquest divendres, entre bengales també es van repartir espelmetes entre els que ballaven enmig de la pista. Tampoc no hi va faltar el típic Xarop de Canya, repartit en porrons que va servir per refer les forces entre els que van suar de veritat.

Pel que fa a la música, és on el grup es nota més que intenta impulsar el millor canvi. La secció de vent cada cop sona millor i amb major contundència. Les gralles, xeremies, clarinets i flaviols, servits per una secció rítmica impecable, amb la bateria de Pep Lafuente i el baix de David Ferran. La part que potser no va acabar de funcionar

del tot va ser la del teclista Ramon Felices, però és només una qüestió de temps.

Xarop de Canya va tancar la nit després de les actuacions dels grup mallorquí Sis Som i de Tres Quartants de Reus. Durant una hora i mitja que va durar la seva festa, que va començar i acabar amb una petita cercavila, els xaroppers van fer ballar amb moltes ganes els presents amb el seu repertori de valsos, taranteles, pas dobles i música tan popular com és l'homenatge que fan a la Patum. El seu muntatge realment dona molta esperança que el Tradicionariu no es converteixi en un museu, sinó que la llavor que es va gestar ara fa cinc anys ha donat impuls a seguir evolucionant, tot posant-se a l'altura dels nous temps. La música tradicional comença a arrelar a les noves generacions i això és el millor que pot passar.